

Kniha Daniel — číslo devadesát

Odhalování „ustavičné“: historické zkoumání sporů a rozporů

Jeff Pippenger

2024-02-23

Jestliže jste se pozorně podívali na poslední odstavec v předchozím článku, pak jste se seznámili s původním zdrojem tohoto odstavce, který se nachází v knize Early Writings a který si podle tvrzení A. G. Danielse vzal s sebou při svém rozhovoru se sestrou Whiteovou v roce 1910 na téma „the daily“. Ti, kdo usilovali o prosazení „lži“, že „the daily“ představuje Kristovu službu ve svatyni, potřebovali zpochybnit přímé a jasné potvrzení správného výkladu ze strany sestry Whiteové, jenž byl předkládán těm, kdo hlásali zvěst o hodině soudu. „Lež“, kterou si vymysleli, spočívala v tom, že jediné varování, v němž byla sestra Whiteová konkrétní, bylo varování před stanovováním času. To je to, co se Arthur White snaží doložit ve svém životopise, a to je to, co se jeho otec, syn Ellen Whiteové, a Daniells pokoušeli dokázat prostřednictvím smyšleného rozhovoru.

Jak již bylo poznamenáno, neexistuje žádný záznam o jakémkoli rozhovoru mezi sestrou Whiteovou a Danielsem na téma „ustavičné“. Domnělý rozhovor byl navržen v roce 1931. Kdyby sestra Whiteová při rozhovoru v roce 1910 podpořila Daniellsův padlý názor na „ustavičné“, proč by on, někdo, o kom sestra Whiteová uvedla, že horlivě prosazuje svůj názor, mlčel o jejím podpoření po jednadvacet let? Nebyl to rozhovor, byl to výmysl.

Vymyšlení onoho interview se snažilo zasadit kontext jejího výroku o „ustavičné“ tak, jako by šlo o něco vedlejšího vzhledem k jejímu varování proti stanovování času, a Arthur White na této lži zanechal své otisky způsobem, jakým ji předložil v dějinách roku 1931. Jako křesťan měl prostě podat zprávu o historii a ponechat historický revizionismus stranou. Minulý článek jsme zakončili pasáží z roku 1850, z níž je odvozen onen oddíl v Early Writings. Tento výrok se poprvé objevil roku 1850 v Review a poté znovu v knize Experience and Views. Potřetí se objevuje v knize Early Writings, avšak v procesu jeho vývoje do knihy Early Writings došlo k určitým změnám. Nepověděli bychom však, že mnoho spisů Ducha proroctví bylo změněno, jak někteří tvrdí ve své snaze znevěrohodnit její dílo.

„Pán mi ukázal, že tabule z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu ke ‚každodenní‘ viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a nenáleží k textu; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali volání o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, byli téměř všichni sjednoceni ve správném pohledu na ‚každodenní‘; avšak od roku 1844 byly v tomto zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Tato pasáž původně vyšla v publikaci nazvané The Present Truth v roce 1849, avšak v listopadu 1850 byla otištěna v Review and Herald. V původním rukopisu sestra Whiteová přímo uvádí, že

zapisuje několik věcí, které jí Pán nedávno ukázal, a budete-li číst celý článek, uvidíte, že se v něm pojednává o mnoha tématech. Bylo jí ukázáno přibližně dvacet různých témat. Podstatné je, že v původním článku byly téma „the daily“ a téma „stanovování času“ dvěma odlišnými zjeveními věcí, které jí byly ukázány.

V původním rukopise byly označeny v různých odstavcích. Když byla tato pasáž znovu otištěna v Experience and Views, redaktoři spojili odstavec, v němž sestra Whiteová podporuje průkopnický výklad „každodenní oběti“, s následujícím odstavcem, který varuje před určováním času. Při četbě originálu si povšimněte, že důraz je na některé náměty kladen prostřednictvím psaní velkých písmen. V odstavci, kde schvaluje průkopnický výklad „každodenní oběti“, píše slovo Daily s velkým písmenem, a v následujícím odstavci píše slovo Time s velkým písmenem, čímž vyznačuje přímé rozlišení mezi těmito dvěma předměty, které jí byly ukázány.

„Drazí bratři a sestry,

„Přeji si podat vám krátký nástin toho, co mi Pán v poslední době ukázal ve vidění. Byla mi ukázána půvabnost Ježíše a láska, kterou mají andělé jedni k druhým. Anděl pravil: Což nevidíte jejich lásku?—následujte ji. Právě tak se i Boží lid musí milovat navzájem. Ať raději vina padne na tebe než na bratra. Viděla jsem, že poselství „prodejte, co máte, a dávejte almužny“ nebylo některými podáváno v jeho jasném světle; že pravý smysl slov našeho Spasitele nebyl zřetelně předložen. Viděla jsem, že účelem prodávání nebylo dávat těm, kdo jsou schopni pracovat a uživit se; nýbrž šířit pravdu. Je hříchem podporovat a vydržovat v zahálce ty, kdo jsou schopni pracovat. Někteří horlili pro navštěvování všech shromáždění; ne aby oslavili Boha, nýbrž pro „chléb a ryby“. Pro takové by bylo mnohem lépe, kdyby zůstávali doma a pracovali svýma rukama, „co jest dobré“, aby opatřili potřeby svých rodin a měli něco, co by mohli dát na podporu drahocenné věci přítomné pravdy.

„Viděla jsem, že někteří chybovali, když se modlili za uzdravení nemocných před nevěřícími. Je-li někdo mezi námi nemocen a povolá starší církve, aby se nad ním modlili podle Jakuba 5,14.15, měli bychom následovat příklad Ježíšův. On vykázal nevěřící z místnosti a potom nemocného uzdravil; tak i my bychom měli usilovat o to, abychom při modlitbě za nemocné mezi námi byli odděleni od nevíry těch, kdo nemají víru.“

„Potom jsem byla znovu upozorněna na dobu, kdy Ježíš vzal své učedníky stranou do horní místnosti a nejprve jim umyl nohy a potom jim dal jíst z lámaného chleba, aby představoval jeho zlomené tělo, a šťávu z révy, aby představovala jeho prolitou krev. Viděla jsem, že všichni mají jednat s porozuměním a v těchto věcech následovat příklad Ježíše, a když zachovávají tato ustanovení, mají být pokud možno co nejvíce odděleni od nevěřících.“

„Potom mi bylo ukázáno, že sedm posledních ran bude vylito poté, co Ježíš opustí svatyni. Anděl řekl: Je to hněv Boha a Beránka, který působí zkázu nebo smrt bezbožných. Při Božím hlasu budou svatí mocní a hrozí jako vojsko s korouhvemi; tehdy však ještě nevykonají zapsaný soud. Vykonání soudu nastane na konci 1000 let.

„Poté, co jsou svatí proměněni k nesmrtelnosti, spolu vytrženi vzhůru, přijmou své harfy, koruny atd. a vstoupí do Svatého města, Ježíš a svatí zasednou k soudu. Jsou otevřeny knihy,

kniha života a kniha smrti; kniha života obsahuje dobré skutky svatých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tyto knihy byly porovnány s knihou Zákona, Biblí, a podle ní byli souzeni. Svatí v jednotě s Ježíšem vynášejí svůj soud nad mrtvými bezbožnými. Hleďte! řekl anděl, svatí sedí k soudu v jednotě s Ježíšem a odměňují každému z bezbožných podle skutků vykonaných v těle, a proti jejich jménům je zaznamenáno, co musí obdržet při vykonání soudu. To, jak jsem viděla, bylo dílo svatých s Ježíšem ve Svatém městě před jeho sestoupením na zem během 1000 let. Potom na konci 1000 let Ježíš a andělé a všichni svatí s ním opouštějí Svaté město, a zatímco s nimi sestupuje k zemi, mrtví bezbožní jsou vzkříšeni, a tehdy právě ti muži, kteří ho „probodli“, budou, jsouce vzkříšeni, hledět na něho zdaleka v celé jeho slávě, s anděly i svatými po jeho boku, a budou kvůli němu naříkat. Uvidí stopy po hřebech v jeho ruce i na jeho nohou a místo, kde mu vbodli kopí do boku. Stopy po hřebech a po kopí tehdy budou jeho slávou. Je to na konci 1000 let, kdy Ježíš stanou na Olivové hoře a hora se rozestoupí a stane se velikou rovinou, a ti, kdo v té době utíkají, jsou bezbožní, kteří byli právě vzkříšeni. Potom Svaté město sestoupí a spočine na té rovině.“

„Poté satan naplní bezbožné, kteří byli vzkříšeni, svým duchem. Namlouvá jim, že vojsko ve Městě je malé a že jeho vojsko je veliké a že mohou přemoci svaté a zmocnit se Města. Zatímco satan shromažďoval své vojsko, svatí byli ve Městě a hleděli na krásu a slávu Božího ráje. Ježíš byl v jejich čele a vedl je. Náhle byl spanilý Spasitel odňat z našeho středu; avšak brzy jsme uslyšeli jeho milý hlas, jak praví: ‚Pojďte, požehnání Otce mého, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.‘ Shromáždili jsme se kolem Ježíše, a právě když zavřel brány Města, bylo nad bezbožnými vyřčeno prokletí. Brány byly uzavřeny. Potom svatí použili svých křídel a vznesli se na vrchol hradby Města. Ježíš byl také s nimi; jeho koruna se skvěla oslnivě a slavně. Byla to koruna v koruně, v počtu sedmi. Koruny svatých byly z nejčistšího zlata, ozdobené hvězdami. Jejich tváře zářily slávou, neboť byli přesným obrazem Ježíše; a když povstali a všichni společně vystoupili na vrchol Města, byl jsem tím pohledem uchvácen.“

„Tu bezbožní uviděli, o co přišli; a od Boha na ně vyšel oheň a strávil je. To byl výkon soudu. Bezbožní tehdy obdrželi podle toho, co jim svatí ve spojení s Ježíšem během 1000 let odměřili. Tentýž oheň od Boha, který strávil bezbožné, očistil celou zemi. Rozervaná, rozeklaná pohoří se rozplynula žářem, také ovzduší, a veškeré strniště bylo stráveno. Potom se před námi otevřelo naše dědictví, slavné a překrásné, a ujali jsme se v dědictví celé země obnovené. Všichni jsme zvolali mocným hlasem: Sláva, Aleluja.“

„Také jsem viděla, že pastýři by se měli radit s těmi, v něž mají důvod mít důvěru, s těmi, kteří stáli při všech poselstvích a jsou pevní ve veškeré přítomné pravdě, dříve než budou obhajovat jakýkoli nový důležitý bod, o němž se mohou domnívat, že jej Bible podporuje. Pak budou pastýři dokonale sjednoceni a církve pocítí jednotu pastýřů. Viděla jsem, že takový postup by zabránil nešťastným rozdělením, a pak by nehrozilo nebezpečí, že drahocenné stádo bude rozděleno a ovce rozptýleny bez pastýře.“

„23. září mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby zachránil ostatek svého lidu, a že v této době shromažďování musí být úsilí zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael bit a trhán; nyní však v době shromažďování Bůh svůj lid uzdraví a obváže jeho rány. V době

rozptýlení mělo úsilí vynakládané k šíření pravdy jen nepatrný účinek, vykonalo jen málo nebo nic; avšak v době shromažďování, kdy Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude úsilí o šíření pravdy mít zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle sjednoceni a horliví. Viděla jsem, že je hanbou, když se někdo odvolává na dobu rozptýlení jako na příklady, jimiž bychom se nyní měli řídit v době shromažďování; neboť kdyby pro nás nyní Bůh nečinil více, než činil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je stejně nutné, aby pravda byla zveřejňována v časopise, jako aby byla kázána.

„Pán mi ukázal, že mapa z roku 1843 byla vedena jeho rukou a že žádná její část nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je chtěl mít. Že jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých číslech a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud jeho ruka nebyla odňata.

„Potom jsem ve vztahu ke „každodenní“ viděla, že slovo „obět“ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří; a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kdo hlásali poselství o hodině soudu. Když panovala jednota, před rokem 1844, téměř všichni byli sjednoceni ve správném chápání „každodenní“; avšak od roku 1844 byly ve zmatku přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek.

„Pán mi ukázal, že od roku 1844 nebyl čas zkouškou a že čas již nikdy více nebude zkouškou.“

„Potom mi bylo ukázáno na některé, kteří jsou ve velikém bludu, že svatí mají ještě před příchodem Páně odejít do starého Jeruzaléma atd. Takový názor je způsobilý odvádět mysl i zájem od nynějšího Božího díla pod poselstvím třetího anděla; neboť máme-li jít do Jeruzaléma, pak tam budou naše mysli přirozeně upřeny a naše prostředky budou zadržovány od jiného užití, aby se svatí dostali do Jeruzaléma. Viděla jsem, že důvodem, proč byli ponecháni, aby upadli do tohoto velikého bludu, je to, že nevyznali a neopustili své bludy, v nichž setrvali po řadu minulých let.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

Tato pasáž začíná slovy: „Přeji si podat vám stručný nástin toho, co mi Pán nedávno ukázal ve vidění.“ Bylo jí předloženo několik témat a nepropojila odstavec pojednávající o „každodenní“ s následujícím odstavcem. To bylo učiněno později editory, kteří tuto pasáž zařadili do Experience and Views a následně do Early Writings. V Experience and Views editoři vynechali prvních osm odstavců a spojili odstavce pojednávající o tom, co jí bylo ukázáno ohledně „každodenní“ a stanovování času. Experience and Views bylo vydáno roku 1851 a poté byly roku 1882 vydány Early Writings.

Rané spisy byly v podstatě tytéž čtyři odstavce, které se objevily v Experience and Views, avšak s jednou významnou výjimkou. V Experience and Views byl jednovětý odstavec, který se zabýval stanovováním času, spojen s předchozím odstavcem, jenž se zabýval „každodenní obětí“. Poté byl zařazen odstavec, který původně následoval po odstavci pojednávajícím o stanovování času. V Early Writings byl mezi odstavce, který se nyní zabývá jak „každodenní obětí“, tak stanovováním času, a po němž původně následoval odstavec uvádějící, proč bylo nesprávné podnikat poutě do starého Jeruzaléma, vložen odstavec pocházející z jiné pasáže v Experience and Views.

Odstavec, který byl odstraněn z jiné strany knihy Experience and Views a poté vložen do pasáže v Early Writings, jen přispěl ke zmatku ohledně „každodenní“, jenž započal od roku 1844. Tento

odstavec nebyl součástí původního vyprávění sestry Whiteové o jejím vidění.

„Pán mi ukázal, že poselství třetího anděla musí jít vpřed a být hlásáno rozptýleným dětem Páně a že nesmí být zavěšováno na čas; neboť čas už nikdy nebude znovu zkouškou. Viděla jsem, že někteří propadali falešnému vzrušení, které vznikalo kázáním o čase; že poselství třetího anděla bylo silnější, než jakým může být čas. Viděla jsem, že toto poselství může stát na svém vlastním základě a že nepotřebuje čas, aby je posiloval, a že půjde vpřed v mocné síle, vykoná své dílo a bude zkráceno ve spravedlnosti.“ Experience and Views, 48.

Odstavec ze strany čtyřicet osm díla Experience and Views byl v Early Writings vložen za odstavec, který vznikl spojením dvou různých odstavců, a kladl důraz na určování času, jenž v původním vyprávění neexistoval.

Roku 1931 starší mužové, kteří vládli lidu Jeruzaléma, vymysleli příběh, podle něhož měl Daniells roku 1910 vést rozhovor se sestrou Whiteovou; a ve svědectví, které Daniells podává, se odvolává na schéma z roku 1843 a říká, že během rozhovoru se sestrou Whiteovou ukázal na neexistující svatyni na tomto schématu. Údajně měl s sebou knihu Early Writings a když se jí ptal, co tím míní, mohl na základě jejich odpovědí dojít pouze k závěru, že pasáž v Early Writings, jež potvrzuje průkopnické pojetí „the daily“, byla ve skutečnosti varováním proti stanovování času. Dvacet jedna let po tomto smyšleném rozhovoru a šestnáct let po smrti osob, s nimiž měl být tento rozhovor údajně veden, Daniells zasazuje toto svědectví do dějin třetí generace.

F. C. Gilbert byl hebraista a správný výklad „ustavičného“ jako pohanství nepodporoval pouze proto, že to tak říkali průkopníci a Ellen Whiteová. Obhajoval jej na základě porozumění hebrejskému textu, který použil prorok Daniel. V daném období byl předním adventistickým znalcem hebrejštiny. Jak spor o „ustavičné“, který prosazovali Daniells a Prescott, dále narůstal, patřil Gilbert k významným učencům, kteří hájili stanovisko průkopníků. Dne 8. června 1910 měl rozhovor s Ellen Whiteovou a později zaznamenal, o čem spolu se sestrou Whiteovou hovořili. Svědectví Danielse je v naprostém rozporu se svědectvím F. C. Gilberta.

Ve dvacátém svazku Manuscript Releases, na stranách sedmnáct až dvacet dva, sestra Whiteová pojednává o postoji Daniellse a Prescotta k „ustavičné“. Formulace, které nacházíte ve zprávě F. C. Gilberta o jeho rozhovoru s Ellen Whiteovou, jsou téměř totožné s tím, co sama sestra Whiteová uvedla v pasáži z Manuscript Releases. Po mnoho let, než byly Manuscript Releases vydány a zpřístupněny, tedy neexistovalo žádné konkrétní inspirované svědectví, které by vyvrátilo nebo potvrdilo Daniellsovo tvrzení o obsahu rozhovoru, který měl údajně se sestrou Whiteovou. Ještě důležitější však je, že neexistovalo žádné inspirované schválení jeho mylného názoru na „ustavičnou“. A co je ještě důležitější, nyní, když jsou Manuscript Releases k dispozici, stále neexistuje žádné inspirované schválení jeho mylného názoru na „ustavičnou“!

A přesto se dnes laodicejský adventismus učí, že sestra Whiteová nemá k otázce „ustavičné“ žádné stanovisko, kromě toho, že to není „zkušební otázka“ a že bychom měli „o tomto předmětu mlčet“. Dnes je něco obráceno, a to, co je obráceno, je skutečnost, že pravé stanovisko k „ustavičnému“ je nyní mezi Božím lidem menšinovým názorem. Roku 1910 byl menšinovým názorem Conradiho pohled, který prosazovali Daniells a Prescott, a většinovým názorem bylo stanovisko průkopníků.

Následuje vyjádření F. C. Gilberta o jeho rozhovoru se sestrou Whiteovou, které by mělo být porovnáno s Manuscript Releases a které bylo v plném znění zařazeno do osmdesátého prvního článku této série The Book of Daniel.

„Daniells a Prescott... nedávali starším bratrům v díle žádnou možnost něco říci.... Daniells tu byl, aby se se mnou setkal, ale já jsem se s ním nesetkala.... Nechtěla jsem mu k ničemu nic říci. Pokud jde o „ustavičnou“, kterou se snaží rozvířit, není na tom nic.... Když jsem byla ve Washingtonu, zdálo se, jako by něco obestřelo jejich mysl, a nemohla jsem se jich nijak dotknout. S tímto námětem „ustavičné“ nemáme mít nic společného... Věděla jsem, že budou působit proti mému poselství, a pak si lid nebude myslet, že na mém poselství něco je. Napsala jsem mu a řekla mu, že se ukazuje jako nezpůsobilý být předsedou Generální konference.... není mužem, který by měl zastávat předsednictví.“

„Kdyby toto poselství o ‚každodenní oběti‘ bylo zkušebním poselstvím, Pán by mi to byl ukázal. Tito lidé v této věci nevidí konec od počátku....Naprosto odmítám vidět kteréhokoli z nich, kdo jsou zapojeni do tohoto díla.

„Světlo, které mi bylo dáno od Boha, je, že bratr Daniells stál v předsednictví již dost dlouho.... a bylo mi řečeno, abych s ním o žádné z těchto věcí již dále nemluvila. Nešla bych za Daniellsem kvůli této záležitosti a neřekla bych mu ani slovo. Naléhali na mne, abych mu poskytla rozhovor, ale neučinila jsem to.... Bylo mi řečeno, abych varovala náš lid, aby neměl nic společného s touto věcí, kterou učí.... Pán mi zakázal tomu naslouchat. Vyjádřila jsem se, že v to nemám ani nejmenší důvěru.... Celá tato věc, kterou dělají, je d'áblův plán.“ Zpráva F. C. Gilberta o rozhovoru, který mu Ellen White poskytla 8. června 1910.

V příštím článku budeme v tomto tématu pokračovat.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte srdce všech lidí, praví o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Nejsou souzeni ani užaslí pro svůj mravní a duchovní stav.‘ ‚Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše má zalíbení ve svých ohavnostech. I já zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; neboť když jsem volal, nikdo neodpověděl; když jsem mluvil, neslyšeli; nýbrž činili zlo před Mýma očima a zvolili si to, v čem jsem neměl zalíbení.‘ ‚Bůh na ně pošle mocné poblouzení, aby uvěřili lži,‘ protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni, ‚nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.“

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může oklamat mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti mnohé věci provádíte podle světské politiky a hřešíte proti Jehovovi? Ach, je to veliký podvod, okouzlující blud, který ovládá mysl, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, zbohatli a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.““

„Bůh se nezměnil vůči svým věrným služebníkům, kteří zachovávají svá roucha neposkvrněná. Mnozí však volají: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ zatímco na ně přichází náhlá zhouba. Nebude-li zde důkladné pokání, neponíží-li lidé svá srdce vyznáním a nepřijmou-li pravdu tak, jak je v Ježíši, nikdy nevejdou do nebe. Až v našich řadách nastane očištění, již nebudeme dále odpočívat v sebeuspokojení a chlubit se, že jsme bohatí, zbohatli jsme a nic nepotřebujeme.“

„Kdo může po pravdě říci: ‚Naše zlato je přetavené v ohni; naše roucha jsou neposkvřená světem‘? Viděla jsem, jak náš Učitel ukazoval na roucha takzvané spravedlnosti. Strhl je a odhalil poskvřinu skrytou pod nimi. Potom mi řekl: ‚Copak nevidíš, jak okázale zakryli svou poskvřinu a hnilobu charakteru? ‚Jak se věrné město stalo nevěstkou!‘“ Dům mého Otce se stal domem kupectví, místem, odkud odešla božská přítomnost a sláva! Z této příčiny je tu slabost a chybí síla.““

„Jestliže církev, která nyní kvasí vlastním odpadnutím, nebude činit pokání a neobráť se, bude jíst ovoce svého vlastního jednání, dokud se sama sobě nezhnusí. Když se postaví zlu na odpor a zvolí dobro, když bude hledat Boha se vši pokorou a dosáhne svého vznešeného povolání v Kristu, stojíc na základě věčné pravdy a vírou se chopí předností pro ni připravených, bude uzdravena. Zjeví se ve své Bohem dané prostotě a čistotě, oddělena od pozemských zapleteností, a ukáže, že ji pravda vpravdě učinila svobodnou. Tehdy její údové skutečně budou Božími vyvolenými, Jeho zástupci.“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.